

WILLIBRORDZONDAG

zondag 10 november 2019

32^e zondag jaar C

2 Makk. 7,1-2.9-14

Ps. 17

2 Tess. 2,16 – 3,5

Lc. 20,27-38

Uit liefde voor God

Preekschets

Als Willibrord met zijn metgezellen in 690 op de Hollandse kust landt om hier in het land van de Friezen de Blijde Boodschap te verkondigen, zullen zij vast niet met open handen zijn ontvangen. Heilige eiken haalde hij omver; kruisen werden er geplant. Willibrord ondervindt in de Lage Landen hier en daar behoorlijke tegenstand. En we weten allemaal uit onze geschiedenisboekjes dat later Bonifatius in 754 bij Dokkum werd vermoord.

Missionarissen worden niet altijd gastvrij ontvangen. Toen niet. Ook vandaag de dag niet. Geloof met al zijn daarbij behorende uitingen, gewoonten en gebruiken roept vaak heftige reacties op. Gelovige mensen moeten stevig in hun schoenen staan. Zo ook de moeder en de zeven zonen uit het tweede Bijbelboek Makkabeeën (eerste lezing). De schrijver van dit Bijbelboek beschrijft wat er gaande was in Jeruzalem en hoe diepgelovigen slachtoffer werden toen zij hun geloof en hun geloofscultuur trouw bleven. Zij zullen de wet van de voorvaders niet overtreden (cf 2 Makk. 7,2). Dit moesten ze op gruwelijke wijze met de dood bekopen.

Zouden wij ook zo fier, trots of kuin^[1] zijn in de verdediging van ons geloof, als het erop aan komt? Durven wij het risico aan zelfs de (martel)dood te aanvaarden ter verdediging van ons geloof in onze God, ons geloof, de Kerk? Kijken we om ons heen in onze Nederlandse samenleving waarin een vijfde van onze kerkgebouwen geen kerkfunctie meer heeft, het aantal gelovige mensen minder dan de helft van de bevolking uitmaakt en onze geloofsgemeenschappen zuchten onder het gebrek aan enthousiasme, jongeren en geld, dan is de vraag: staan wij nog pal voor Jezus? Zijn wij bereid desnoods ons leven hiervoor te geven?

Zeker, nog steeds zijn er mensen bereid om, vanuit hun geloof in Jezus, als het ware heilige eiken omver te trekken en er een kruis voor in de plaats te stellen. Een kruis dat bij uitstek hét teken is van de dood maar ook van de verrijzenis, het kruis als dé weg naar het heil en eeuwig leven.

In kleine groepjes overal zijn mensen met metgezellen verenigd om, waar het kan, de Blijde Boodschap te verkondigen, zoals eens Willibrord deed. Zij ondervinden zeker weerstand daarbij. Want er zijn vandaag wereldwijd miljoenen christenen die worden vervolgd waarvan ontelbare gelovigen die hun geloofsovertuiging met de dood moeten bekopen:

katholieken, orthodoxen, protestanten, anglicanen, mensen die in Jezus geloven. In de oecumene van het bloed zijn wij allen verenigd – hoe verschillend we het christelijk geloof beleven – in het verlies van medegelovigen die door mensenhanden gestorven zijn maar door Gods hand verheven en opgericht (cf. 2 Makk. 7,14).

Paus Franciscus spreekt vaak over deze term ‘de oecumene van het bloed’ als hij wil zeggen dat alle christelijke kerken, kerkgemeenschappen en groepen zoeken naar eenheid: dat ieder van ons wordt belaagd door de boze en boze machten die dood en verderf zaaien en dat onder de martelaren van vandaag geen onderscheid wordt gemaakt of ze katholiek zijn of protestant. Zij die van Christus zijn, zijn het slachtoffer. En wij allen zijn van Christus. En zo bidt hij met andere christelijke leiders en voorgangers “dat wij verlost worden van die kwaadaardige en boze lieden”; want “het geloof is niet aller deel” (2 Tess. 3,2) en dat “God, onze Vader, die ons [in Christus] zijn liefde heeft betoond en ons in zijn genade eeuwige troost en blijde hoop heeft geschonken, onze harten [zal] bemoedigen en sterken met alle goeds in woord en daad.” (2 Tess. 2,16-17)

Vandaag op Willibrordzondag, het feest van de patroon van Nederland, bidden we met alle christenen in ons land om eenheid, om de eenheid die ons verbindt in de ene God en Vader, de ene Heer, de ene Doop maar ook in de eenheid van de oecumene van het bloed. Mensen die ons ‘uit liefde voor God’ in het geloof zijn voorgedaan en omwille van hun standvastigheid en trouw dit met de dood moesten bekopen. Zij geven ons persoonlijk en onze kerk voorbeeld en aansporing om eveneens standvastig te zijn in ons geloof vanuit de gedachte dat als je sterft omwille van Jezus, je voor altijd zult leven bij God. “Hij is toch geen God van doden, maar van levenden, want voor Hem zijn allen levend” (Lc. 20,38).

Voorbede

Inleiding:

In een wereld waar mensen leven en huwen, maar waar mensen elkaar eveneens naar het leven staan – ook om het geloof, blijft de Heer ons getrouw nabij met zijn genade, kracht en verrijzenis tot leven. Op voorspraak van de heilige Willibrord bidden wij tot onze God en Heer.

Lector (m/v)

Bidden wij voor de kerken en geloofsgemeenschappen in Nederland: dat wij blijven zoeken naar wegen van eenheid door samen te bidden, samen te vieren, samen mensen in nood nabij te zijn als teken dat het Woord des Heren zijn luisterrijke loop mag volbrengen. Laat ons bidden.

Bidden wij voor alle mensen die Jezus belijden en daarom vervolgd worden door kwaadaardige en boze lieden. Moge de Heer de harten van vervolgers neigen tot de liefde Gods en zij die vervolgd worden de kracht schenken van de standvastigheid in Christus de Heer. Laat ons bidden.

Bidden wij voor onszelf, als ook voor anderen: dat onze Heer zelf mensen die het moeilijk hebben in het leven, met hun gezondheid, op het werk of op school, in zijn genade eeuwige troost en blijde hoop schenkt, onze harten steeds weer bemoedigt en sterkt met alle goeds in woord en daad. Laat ons bidden.

Bidden wij voor al onze dierbare overledenen. Dat zij, dood voor ons, voor altijd mogen leven bij de Heer, want Hij is toch geen God van doden maar van levenden want voor Hem zijn allen levend. Laat ons bidden.

Bidden wij voor onze geloofsgemeenschap:

voor onze dopelingen: ...

voor onze gehuwden of bruidsparen: ...

voor onze zieken: ...

voor onze jonge en oudere mensen

voor onze dierbare overledenen: ...

Laat ons bidden.

Wij bevelen ook in Gods barmhartigheid de bijzondere misintenties/gebedsintenties aan:

en voegen wij daaraan in een ogenblik van stilte toe wat ons persoonlijk bezig houdt:

moment van stilte

Slotgebed:

Getrouwe God, Heer van levenden en doden, in onze gebeden vandaag vragen wij U uw mensen nabij te zijn die om hun geloof in uw Zoon vervolgd worden, mensen die rouwen om hun doden maar ook mensen die zoeken naar christelijke eenheid en geloof in Jezus de Heer. Bemoedig onze harten, sterk ons het goede te doen, zodat wij eendrachtig uw liefde in onze wereld kunnen uitdragen. Dat vragen wij U door Christus onze Heer. Amen.

[1] Kuin is West-Fries voor trots/fier.